

Mama heeft last van een hernia

Sinds 3 weken lopen ik te klagen over pijn in mijn been. In eerste instantie dacht ik spierpijn. Ik had een lange wandeling gemaakt voor het eerst met de kinderwagen. Maar de pijn werd erger en erger. En dit voelde niet meer echt als spierpijn aan. Me been bil en rug deden pijn. Er waren een aantal op facebook die zeiden dat het klonk als een hernia. Had nooit begrepen wat voor soorten klachten daarbij hoorde. Maar ik ging er ook steeds meer in geloven dat het een hernia is. Maakte een afspraak met de dokter voordat ik dacht aan een hernia, maar daar kon ik niet gelijk terecht. Dus dacht maak ook een afspraak bij de fysio. Daar kon ik wel meteen terecht. Helaas was het alleen een intake en heel even keek ze naar de klachten. Kreeg wat oefeningen mee, en daar moest ik het eerst maar mee doen. Kon inmiddels al wel janken van de pijn. De volgende dag kwam ik bij de dokter, die onderzocht wel even. Maar wilde het toch eerst aan de fysio overlaten. Ging het na een paar dagen niet over met fysio moest ik maar weer bellen.

Bij de fysio ging ze me spieren losmaken, en dat deed me pijn zeg. Alles zat onwijs vast. En thuis moest ik dagelijks een aantal oefeningen gaan doen om de spieren los te maken. Ondertussen werden de pijn klachten alleen maar erger en erger. Waardoor ik weer een afspraak maakte met de dokter. Ik kreeg pijnstillers voorgeschreven. Helaas werkte ze niet. Kreeg nog een andere pijnstiller erbij. Wordt alleen midden in de nacht wakker met een verschrikkelijke pijn. Het enige wat ik kon was huilen. En belde de dokters dienst. Het advies ga maar onder de douche warmte helpt tegen stijve spieren. Dat deed ik en echt de pijn werd alleen maar erger. Belde nog eens terug en vertelde dat ik meer pijnstillers mocht nemen maar liet wel de dienstdoende dokter me terugbellen. Die schrok van dat de pijn wel heel snel steeds toenam. En gaf me de juiste

advies over de medicatie ophogen. En moest de volgende dag gelijk me eigen dokter bellen. Aangezien ik geen gevoel meer in me voet had en tintelingen voelde daar.

Het enige wat ze steeds maar zeiden dat ik moest letten op dat ik naar de wc kon, anders zouden ze niks doen. Lekker dan ik verga van de pijn. Weer bij de dokter en kreeg nou een morfine erbij. Daar werd ik alleen maar duf van maar de pijn bleef net zo heftig. De volgende dag had ik ook geen gevoel meer in me been en dacht ik ga een stukje lopen. De eerste keer me kindje in draagdoek. Maar dat liep uit op een drama. Aangezien de pijn steeds heftiger werd. Ik langs de dokter maar werd gewoon weg gestuurd, met een nieuwe afspraak voor de volgende dag. Nog geen paar uur later, laat ik zowat me kindje vallen omdat me been uitviel. Mag blij zijn dat ik bij het bed stond en ik snel hem daar op kon leggen. Was echt helemaal in paniek.

Volgende dag bij de dokter liet ik merken dat ik echt niet meer wist wat te doen, en dat ik ook wel boos was op hem. Hij zag de paniek vanwege de zorg van me kindje. En belde het ziekenhuis voor de 2e keer om advies. Ze stuurde me door naar de spoed. Me schoonouders namen mij en mijn zoontje mee naar het ziekenhuis. En ik werd onderzocht. De dokter zei kom zo weer even terug. En dat duurde maar. Ik geloof dat ik zelfs even in slaap gevallen ben. Maar lag me wel heel erg te ergeren dat het zolang duurde. Was ook de eerste keer dat ik zolang me kindje niet zag en bij opa en oma was. Eigenlijk zo dichtbij in de wachtruimte. En lag alleen maar te denken zou hij zijn fles wel leeg drinken bij oma. Toen kwam de dokter terug met de neuroloog. En vertelde dat ze een scan gingen aanvragen voor me. En ik weer een andere pijnstiller erbij kreeg. Een 2e morfine pil bij de rest wat ik al slikte. En daarnaast iets voor de misselijkheid en om naar de wc te kunnen gaan. Aangezien de medicatie voor verstopping zal zorgen. Thuis helemaal kapot...

Deze medicatie daar wordt ik nog duffer van, maar het verlicht wel een klein beetje de pijn. Voornamelijk omdat je gewoon

half in slaap valt ervan. De rust doet me goed Maar voor de overige spieren moet ik ook juist bewegen, en weer naar de fysio gaan. Er moet eerst 6 weken overheen gaan, want dan zou het vanzelf over moeten gaan. Zo niet gaan ze wel over tot eventueel operatie. Hoop dat het vanzelf over mag gaan. Wordt niet vrolijk van de gedachte aan een operatie en zeker niet als ik al die verhalen mag geloven dat het vaak niet werkt. Of alleen maar erger wordt erdoor. Ik moet dus nog even doorbijten met deze vreselijke klachten. En weet gewoon niet zo goed hoe ik het red als ik alleen thuis ben met mijn zoon. De zwaarste medicatie is nu op, kreeg alleen voor het weekend. Dus staat er weer een afspraak bij de dokter.

Ben inmiddels weer bij de dokter geweest, recept gekregen voor nieuwe medicatie. En gevraagd voor iets van hulp thuis met de verzorging van Daan. Thuiszorg had hij al gebeld, helaas geen vergoeding voor. En moest maar even met Humanitas bellen en langs het cjb gaan. Ben bij het cjb geweest, en er is geen zorg meer vanuit hun. Maar ze ging het wel in de groep gooien, en helpt me momenteel op weg. Ze heeft stichting MEE gebeld voor me en die aanvraag loopt nu voor zorg op langere termijn. En ze belde ook Humanitas voor me, ook die gaan kijken wat ze kunnen betekenen voor me. Echt fijn dat ze deze kleine dingen even uit handen heeft genomen. Normaal zou ik dat soort dingen zelf regelen, maar dat trek ik nu echt even niet.

Heb echt altijd wel wat zeg... gaat het hier dan nooit eens gewoon goed zoals het hoort te gaan. Het ging zo goed als gezinnetje. Wel zwaar maar dat is logische als er een kindje is. Maar nu is het wel heel zwaar en weet ik het gewoon even niet meer. Gelukkig als ik naar me kleine mannetje kijk dan komt er een glimlach op me gezicht. Maar ik wil gewoon heel graag van deze ongelooflijke pijn af. En een goede moeder kunnen zijn voor mijn zoon.